HebrewBooks.org © Mozhnaim Publishers. No commercial use allowed.

ואח"כ מתה בתו פקח ונתחרש וחזר ונתפקח פתוח ונסתתם ואח"כ נתפתח שפוי ונשתטה וחזר ונשתפה כשר זה הכלל כל שתחילתו וסופו בכשרות כשר שאני התם דאמר קרא [1]או ראה אם לא יגיד בראייה והגדה תלא רחמנא מילתא והא איכא ואלא והוא למה לי לכדתניא ראה [ז]אסיאה של בני אדם עומדין ועידיו ביניהן ואמר משביעני עליכם אם יודעים אתם לי עדות שתבואו ותעידוני יכול יהו חייבין ת"ל והוא עד והרי לא ייחד עדיו יכול אפילו אמר כל מי ת"ל והוא עד והרי ייחד עדיו: אבל בקרבנות אינו כן וכו': אביו מת והניח לו ריבוא עשיר הוא אמר ר' אבהו אימא מניח לו ריבוא פשיטא כשהיה [2]אבין גוסס מהו דתימא [3]רוב גוססין למיתה קמ"ל ספינתו בים ובאה לו בריבואות עשיר הוא אמר רב חסדא כשהיתה מוחכרת ומושכרת ביד אחרים והאיכא [ח] שכירות [3]שכירות אינה משתלמת אלא לבסוף ותיפוק ליה משום ספינה הא מני ר"א היא דתנן [7]רבי אליעזר אומר [3]אם היה איכר נותן לו צמדו וחמר נותן לו חמורו: **מתני'** השנים בנידר כיצד [ד]ילד שהעריך זקן נותן ערך זקן וזקן שהעריך את הילד נותן ערך ילד הערכין בנערך כיצד איש [ה]שהעריך האשה נותן ערך אשה ואשה שהעריכה איש נותנת ערך איש והערך בזמן הערך כיצד העריכו [1]פחות מבן חמש ונעשה יתר על בן חמש פחות מבן עשרים ונעשה יתר על בן עשרים נותן [3] בזמן הערך: **גמ'** ת"ר אתה הקשית דמים לערכין [3]מרגלית לקלים [1]ולידון בכבודו יכול נקיש ערכין לדמים שיתן כשעת נתינה ת"ל [2]כערכך (כן) יקום אינו נותן אלא בזמן [3] הערך: **מתני'** [1]יום שלשים כלמטה הימנה שנת חמש ושנת עשרים כלמטה [ד] מהם שנאמר [3]ואם מבן ששים שנה ומעלה הרי אנו למדים בכולן משנת ששים מה שנת ששים כלמטה הימנה אף שנת חמש ושנת עשרים כלמטה [ה] הימנה הן אם עשה שנת ששים כלמטה ממנה להחמיר נעשה שנת חמש ושנת עשרים כלמטה ממנו להקל ת"ל שנה שנה לגזירה שוה מה שנה האמורה בשנת ששים כלמטה [1] אף שנה האמורה [1] משנת חמש ושנת עשרים כלמטה ממנו בין להקל ובין להחמיר ר"א אומר עד שיהו יתירות על השנים חדש ויום אחד: **גמ'** מופנה דאי לא מופנה איכא למיפרך כדפרכינן שנה שנה יתירי כתיבי לימא מתני' דלא כרבי דאי רבי האמר [1]עד ועד בכלל דתניא [4]מיום הראשון ועד יום השביעי יכול ראשון ולא ראשון בכלל שביעי ולא שביעי בכלל בענין

מאביו אפי' הכי אין להקדש בהן כלום ופריך בגמ' פשיטא דאין להקדש בהן כלום כיון שלא היה לו אותו ממון מעולם: [1] **עד שלא** נעשה חתנו ונעשה חתנו (ונעשה חתנו) ואח"ב מתה בתו כשר. מיירי בשאין בנים לבתו כיון דמוקמי' ליה הכא כר"י דאית ליה לר"י (מנהדרין מז:) היה מתנו ומתה בתו אם יש לה בנים אימנו הרי זה קרוב אבל אם אין לו בנים אין זה קרוב: **ואלא** והוא ל"ל לרבי בראית להו. וקשיא ולרבנן בראית להו. ולרבי מאי דרשי רבנן [ט] (הכא הוא) ואם מן הוא מערכך ושמא יש דרשא בשום מקום [יא]. מהאי הוא דהכא ודרשי' ליה: **לא** צריכא שהיה אביו גוסס כו'. פירש בקונטרס אבל בערכין בדעת הכהן תליא דחמנא ואי חזי דאביו גוסס אינו מעריכו עד שימות אביו ולא הגיהלא דלקמן אמרינן אין [ט] בהקדש אלא מקומו ושעתו ובסמוך נמי מייתי לה אתה הקשת דמים לערכין ומרגלית לקלים פירוש עני שהעריך עצמו ויש לו מרגלית שאינה שוה עכשיו כי אם כ' סלעים אין אומרים נמתין עד שיגיע יום השוק ותעלה לנ' סלעים אלא שמין אותה כמו שהיא עכשיו ולא יתן כ"א כ' סלעים וא"כ למה אנו צריכין להמתין עד שימות אביו לכן נראה לר"י דלא קאי אבל בקרבנות אינו כן אמת שאביו אלא מה לעיל קאי וסוף מילתא דר' יהודה היא והא דמפרש אח"כ אפי' מת אביו והגיה לו כו' מילתא באפי' נפשה היא וקרבנות וערכין שוין בו:

שיתן בשעת נתינה. פי' רש"י דבדמים פשיטא [יז] ליה דיהיב כשעת נתינה ולא כשעת הנדר דהא כעבד בשום שמין אותו ואם אמר דמי עלי בתשרי ובניסן בא לב"ד מי יודע מה היה שוה בשעת הנדר ושעת נתינה היינו [שעה] שהוא בא לב"ד לשון רש"י ותימה מאי סברא הוא זה דלמה יש לנו לומר [יח] שהיה שוה יותר מעכשיו ואם אנו רואים שהוא אלא עכשיו ואז היה גבוה אז ידענו בודאי שהיה שוה יותר ונפסיד ההקדש מאחר שאנו רואים שהיה שוה יותר